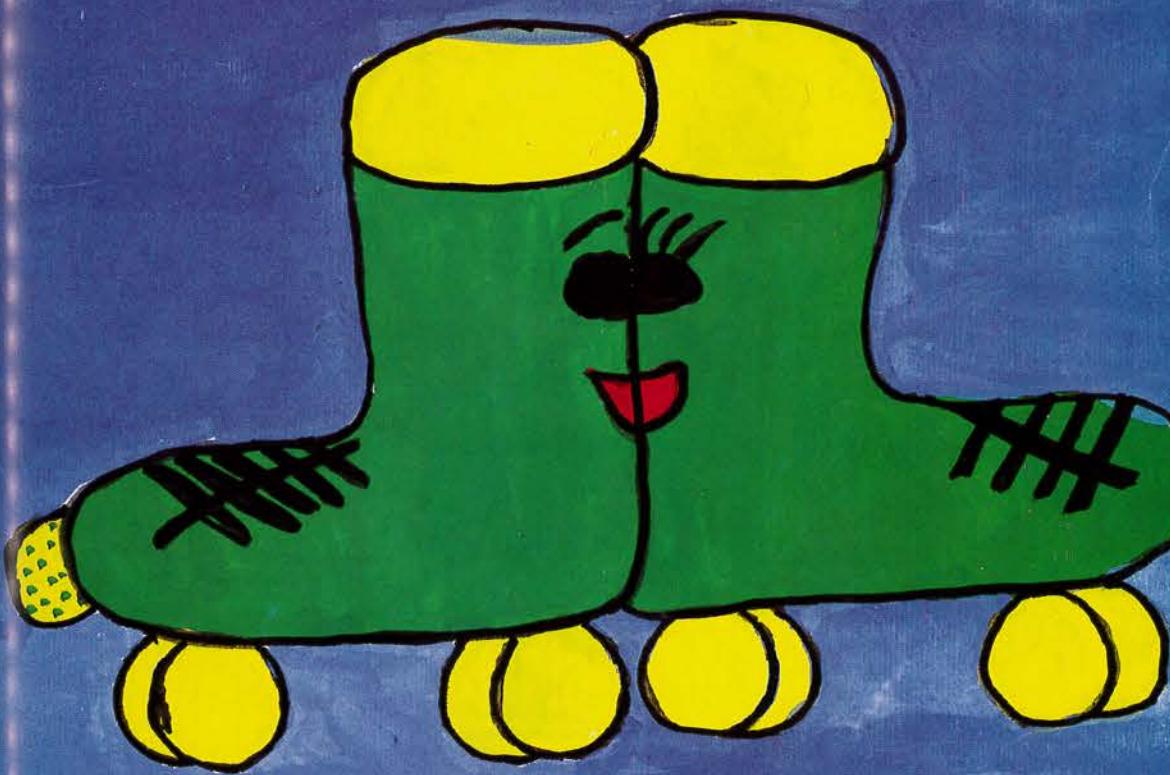

GALFB

8

LETNIK XXXVIII.
1991 - 1992

MLADINSKA REVIJA
LETNIK XXXVIII. 1991 - 92
APRIL 1992
ŠTEVILKA 8

VSEBINA

Meta Rainer:	
Dragim bratom Karantancem	209
Vlado Firm: Vrba in čebele	210
Vojan T. Arhar: Pred prvim majem	211
Slavko Kvas: Pojedene pesmi	212
Zap.: Ada Tomasetig:	
Mož, ki je padel z nebes	214
Franci Lakovič: Mačke in miši	216
Jožko Lukeš: Hudičeva zemlja	217
Vojan T. Arhar: Ali veš, da...	218
Franci Lakovič: Snežak iz hladilnika	219
Neža Maurer: Dež	219
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljsak: Tanja	220
Labirint	221
Barčice	222
Rebus, Skrivalica	223
Vojan T. Arhar: Bojazljivec	224
Miha Matè: Prijatelja	225
Branka Jurca: Le kaj je ta Lenka	227
Smiljan Samec: Očkovo pismo	228
Neža Maurer: Televizijski palčki	229
Neža Maurer: Igra	230
Meta Rainer: Dobro jutro	230
L.A.: Okno v svet	231
Šolarji pišejo	233
Meta Rainer: Mladi pajek Matiček	235
Urednikova beležnica	239
Jože Petelin: Uganke in zanke	240

PRILOGA
Ptiči pri nas
Risbe in oprema: Graficenter.

NASLOVNA STRAN
Giulia Chendi, 4. r. (1990-91)
COŠ »I. Trinko Zamejski« - RICMANJE.

Ilustracije za osmo številko Galeba so naredili:
Vesna Benedetič (str. 219, 230); Marjanca Jemec
Božič (str. 210, 212, 213, 226); Marijeta Cvetko
(str. 216, 219, 229); Karmen Goričar (str. 235);
Božo Kos (str. 224, 227); Jasna Merkù (str. 228,
230); Borut Pečar (str. 209); Alessio Petricig (str.
215); Bine Rogelj (str. 211, 217, 218); Magda Tav-
čar (str. 220, 221, 222, 223).

Meta Rainer

Ilustr. Borut Pečar

Dragim bratom Karantancem

Gorazd in Hotimir nekoč
po tej deželi sta hodila,
kjer njuno vojvodsko so moč
koroška jezera pojila.

In znamenja ta ob poteh
po več stoletjih še so živa,
naš rod na karantanskih tleh
nezlomljen, boder še prebiva!

Poganjki mladi zelené
na starih deblih naše lipe;
umoriti slana jih ne more,
ne src utišati utripe!

Triglava večni sneg in led
ne Karavank visoke stene
za nas — ne danes ne popred
imeli niso mejne cene.

Poreklo svojih korenin
mladičju móči ni izdati:
golči kot oče tudi sin
in pôje, kot je pela mati!

Dokler smo mi, bodite vi!
Naj volja vaša bo jeklena!
Sovražne sile take ni,
ki bi upognila nam ramena!

VRBA IN ČEBELE

Pri potoku se je v lahnem vetrpu pozibavala starikava vrba. Kot vsa narava, se je tudi ona odresla še zadnjih snežnih krp. Čeprav je bila že vsa zgrbljena in stara, je le še brstela. Sivkasto svetle mačice so, kot majceni polhki, počivale na njenih vejah. Pričakovale so male goste.

»Ssssst!« so se oglasile mačice vse hkrati. »Mati, stara mati, povej nam, kdaj nas bodo obiskale čebele?«

V vetrovem sunku se je zamajala stara vrba.

»Stara sem, stara. Pojim vas, hranim vas. Brez mene bi tudi vas, mladic ne bilo. Stara sem a ne pozabljenja. Obiskujejo me čebele, čmrlji in gospodar, ki iz mojih vej plete prelepke košare. Gospodinje hodijo z njimi na trg. Vidite, tako nisem nikoli pozabljenja.«

»Čebele imamo rade, gospodarja pa ne. Šibje reže, a otroci nas, mačice, odnašajo domov za okras.«

V zraku je zabrenčalo. Še nekajkrat so čebelice zamahnile s krilci in že so bile pri mačicah. Bile so trudne in nekam medle. To je bil njihov prvi spomladanski daljši polet. Sonce jih je že navsezgodaj zvabilo iz panjev. Z nožicami so brskale med nežnimi dlačicami sivih mačic.

»Jej, jej, kakšne le bomo?« so se plaho oglašale mačice.

»Bzz, bzz, želete ste nas in prišle smo. Cvetnega prahu potrebujemo, mačice,« so brenčale čebelice.

»Še bolj se boste svetile, mačice moje,« se je oglasila stara vrba. »Mene hrani zemlja, ve pa čebelice!«

Čebelice so zadovoljne vzletele. Kako so bile obložene.

»Brz, bz, bz, stara vrba, še se vrnemo, lepo si nas sprejela, dobra starka.« In že so odletele v rosno jutro.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr. Bine Rogelj

ZAGORELI SO KRESOVI,
ZAŽARELI NA VSO MOČ,
NAD DOLINO, NAD GOZDOVI
PLAMEN RAZSVETLJUJE NOČ.

OGENJ NAŠ RUMENO RDEČI
PLEŠE, GREJE, PRASKETA,
VEJ NAMEČI, DA BO VEČJI,
NAJ DO ZVEŽD ZAPLAPOLA.

PESEM VRE IZ UST VESELA,
KDO BI SILIL SPAT ŽE ZDAJ,
SAJ JE JUTRI PRAZNIK DELA
PRAZNIK DELA, PRVI MAJ!

PRED PRVIM MAJEM

Pojedene pesmi

Ptič detel ni v deteljici,
detel je visoko na drevesu,
čisti lubje vseh nadlog
in hitro gre naokrog.
Z ostrim kljunom tolče
po drevesu in po njem
skače kot
na plesu.

Dede Mraz iz moje
kože kučmo nosi in
iz koša darila trosi.
Žir in želod jem
in v drugi gozd ne grem.
Kdo sem jaz?
Nisem volk, otroci,
jaz sem polh.

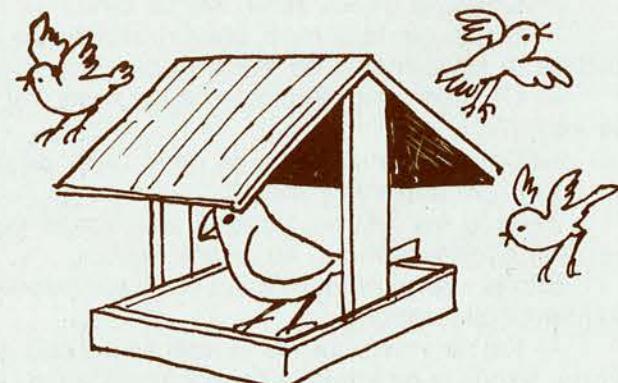
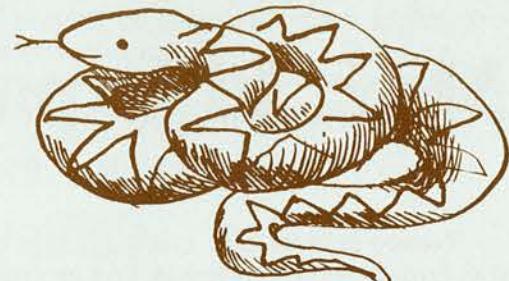
Sik, sik, sik,
v meni je kačji pik,
na hrbtnu verigo imam
in nikomur je ne dam.
Jaz sem gad.
Mojstrup je za
zdravilo, to naj bo
vsekakor opozorilo.
Zato me nima vsak rad.
Sik, sik, sik.

Povsod se plazim,
da me kdo ne pohodi
tudi pazim.
Ko se najem, sem
prava debeluška.
Tudi v vodi plavam
in žabe strašim.
Ko pa kako ulovim,
jo pojem in sem kot
prava hruška.
Hruška debela
belouška.

Ti krasotica
mala veverica
med tačkami
orehe vrtiš
in z njimi v
skrivališče
hitiš.

Kalin, kalin
na trebuščku
imaš oranžen
cekin. V hišici
sediš in drobne
ptičke podiš.

Mož, ki je padel z nebes

(BENEŠKA PRAVLJICA)

Nekoč je živel zelo zvit mož, ki je hodil od vasi do vasi in je večkrat imel ljudi za norca. Nekega dne je prišel v neko vas in skozi vrata videl ženo, ki je pometala in se jezila.

— Kaj se jezite, botra? je dejal mož.

— Oh, stric moj, mu je rekla žena, rada bi pometla to sonce, pa ga ne morem, in že od davi pometam!

— Ne bojte se, je dejal mož, dajte mi nekaj zlata in vam pometem sonce iz hiše.

Žena je šla v sobo in mu je prinesla verižico. Mož je šel k postelji, vzel rjuho, jo razparal na več kosov in jih pribil na okna. Ko je žena, ki je to gledala, videla, da ni bilo več sonca v hiši, se je lepo zahvalila možu in se lotila kuhanja. Ko se je sin vrnil z dela, mu je ženska vse povedala. Sin se je razjezil in ji je dejal:

— Za norca vas je imel in še ob verižico ste prišli.

Nekaj mesecev za tem je v vas spet prišel isti mož in ko je prišel pred tisto hišo, je začel gledati v zrak in razmišljati. Ker je bil drugače oblečen, ga žena ni prepoznala in ga je vprašala:

— Stric, kaj gledate, ste kaj zgubili?

— Z nebes sem padel, je dejal mož, in ne najdem več poti, da bi se vrnih.

— Prav z nebes, ste rekli? je dejala žena.

— Ja botra, prav gor z nebes, je dejal mož in kar naprej gledal v zrak.

— Ali poznate mojega Bepiča? je vprašala žena. Že tri leta bo, kar je umrl.

— Poznam ga, poznam, je dejal mož.

— Čujte, je dejala žena, kaj pa dela? Je kaj vesel tam gor?

— No, ja, je dejal mož, prav vesel ni. Ves dan kuha polento za vse dušice in ko jo meša, se močno poti.

— Oh, ubogi moj Bepič, je dejala žena, kaj naj naredim, da ga rešim te muke?

— Dajte mi nekaj zlata, je dejal mož, da ga nesem svetemu Petru in on mu bo dal boljše mesto.

Žena je šla v sobo, pobrala vse, kar je imela, in nesla možu. Mož je zavil zlato v robec in se pobral iz vasi.

Bilo je skoraj poldan in sin se je vrnil domov. Mati mu je povedala, kaj se je bilo zgodilo.

— Kaj ne vidite, da vas je imel za norca? je kričal sin in stekel skozi vrata. Skočil je na konja in šel kot strela iz vasi. Mož, ki je od daleč zasli-

šal konja, se je ustavil in se posral. Potem si je snel klobuk in ga postavil na drek. Ko ga je sin tiste ženske dohitel, ga je vprašal, če je morda srečal kakega moža, ki bi se mu močno mudilo.

— Ja, videl sem ga, je dejal mož, pa bi vam ga ne znal prav opisati, lahko bi vam ga pokazal, a se ne morem ganiti, ker imam tu pod klobu-

kom lepega ptička in se bojim, da mi zbeži. Če mi obljudite, da boste držali klobuk, grem in pripeljem moža.

— Ja, ja, je dejal pob.

Stopil je s konja, počepnil in dal roko na klobuk. Mož pa je šel s konjem. Pob čaka, čaka, sonce je že šlo za hrib. Noge so ga bolele, toliko časa je že čepel. Nazadnje, ko ni mogel več, je počasi dal roko pod klobuk, da bi ujel ptiča, in ko je počasi stisnil, se je znašel z drekom v roki. Takrat se je zavedel, da je bil to mož, ki ga je iskal, in se je ves jezen pobral domov.

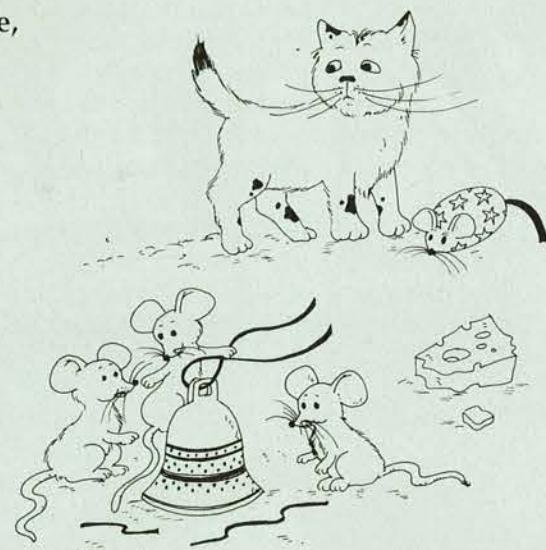
Franci Lakovič

Ilustr. Marjeta Cvetko

Mačke in miši

Miške sive so dejale:

»Mačk se bomo varovale,
zvonec jim na rep pripele,
varneje tako živele...«
Le kako bi to storile,
niso še ugotovile.

Jožko Lukeš

Ilustr. Bine Rogelj

HUDIČEVA ZEMLJA

Tega je že dolgo. V neki vasi je živel kmet, s svojo ženo. Živel je siromašno, zemlja je bila skoraj kamnita in mu ni dosti obrodila, sklenil je, da se bo preselil v hribe, tam je boljša zemlja. Tako je tudi storil. Načožil je svoje skromno premoženje na voz in šel iskati nove zemlje.

Tam zgoraj v planini je odkril dobro zemljo, saj so rastle krog in krog visoke smreke in vse je kazalo, da je zemlja rodovitna.

»Tu se bova ustavila, zgradila si bova leseno kočo in posekala gozd, s katerim je porasla ta zemlja«, je dejal kmet.

»Kako bova zmogla vse to«, je vprašala žena.

»I, začela bova in ni hudič, da nama bi pomagal.«

Komaj je to spregovoril se je iz gozda začul — »Kdo si, oglasi se.«

»Jaz sem«, je odgovoril kmet.

»Kaj počneš, tu?«

»Podiram drevje, da si postavim kočo.«

»Hej, vi« je ukazal glas. »Pomagajte kmetu podreti drevje, da si bo postavil kočo.«

V trenutku se je iz gozda prikazala cela množica hudičev in ni dolgo trajalo, da je bil gozd posekan. Nato so hudiči izginili, kot so se prikazali.

Kmet si je veselo postavil hišico in se vanjo vselil z ženo. Drugo jutro je vzel motiko in lopato, nataknil si je klobuk in dejal ženi, da gre krčit zemljo za njivo. Ni še dobro prijet za delo, ko se je spet oglasilo iz gozda.

»Kdo si, oglasi se!«

»Jaz sem.«

»Kaj počneš tu?«

»Krčim zemljo za njivo.«

»Hej vi pomagajte kmetu krčiti zemljo za njivo.«

Iz gozda je prišla množica hudičev. Začeli so mahati s srpi in v trenutku so očistili zemljo. Kmet pa je odšel domov, dokler se zemlja ne bi osušila. Čez čas je spet prišel, da bi znesel na kup suho travo in suhe veje, da bi jih zažgal. Spet se je oglasil tisti glas, ki je vprašal kmeta, kdo je in po kaj je prišel. Kmet je odgovoril, da je prišel požgat suho travo in vejeveje. Glas je spet ukazal in iz gozda je spet prikorakala množica hudičev. Zmetali so na kup suhe veje in jih zažgali. Dvignil se je velik ogenj.

To se je ponovilo tudi, kadar je kmet kosil travo, oral, sejal. Komaj je prišel na njivo, se je že oglasilo iz gozda in hudiči so opravili delo namesto njega.

Tudi doma je bilo tako, tako da jim je že kar grenilo življenje.

Nekoč, koruzni storž so že prav lepo odganjali, je moral kmet na pot. Preden je odšel je zabičal ženi, naj brez njega nikar ne hodi na njivo. Toda žena je bila trdogлавa in komaj je mož odšel, je stekla tja. Bala se je, da bi jo kdo slišal, zato je njivo prav tiho obhodila. Ko je že odhajala proti domu, je hotela videti ali je koruza že dozorela in je odlomila storž. Strelbelce je zahreščalo in glas iz gozda je hotel vedeti, kdo je in po kaj je prisel.

Žena je v strahu odgovorila.

»Jaz sem kmetova žena. Odlomila sem koruzni storž.«

V hipu so se prikazali hudiči in polomili koruzzo, čeprav je bila še zelenata.

Žena se je spomnila, kaj ji je naročil mož, preden je odšel z doma. Jokaje je začela nositi zeleno koruzzo domov.

Glas iz gozda je tedaj ukazal: »Hej, vi, pomagajte kmetovi ženi znositi vso koruzzo domov.«

Zvečer, ko se je vrnil mož domov je zagledal žalostno podobo. Ko mu

je žena povedala, kaj se je zgodilo, je jezen pograbil palico in začel z njo tolči po ženi.

Vpila je na vse pretege: »Na pomoc! Pomagajte.«

Iz gozda se je spet oglasil glas: »Kaj se godi? Kdo je?«

»Jaz sem, učim svojo ženo pameti.«

Iz gozda so pritekli hudiči in z debelimi palicami pričeli tolči po ženi. Komaj jo je rešil.

Spoznala sta, da jima tukaj ni živeti. Pobrala sta svoje cape in za vselej odšla iz gozda. »S hudiči ni mogoče živeti,« sta si dejala. Bolje je živeti na kamniti zemljji, pa naj bo pridelek še takoj skromen.

Vojan Tihomir Arhar

ALI VEŠ, DA...

- pihajo vetrovi na Antarktiki tudi več kot 250 kilometrov na uro?
- tehta cvet raflezije osem do dvanaest kilogramov; ta roža raste v Maleziji.
- zraste bambus tudi do 35 centimetrov na dan?
- živi v morju več kot 20.000 vrst alg?
- je največji medved na svetu tako imenovani sivi medved — grizli, ki živi v Severni Ameriki in v Kanadi; visok je do tri metre in tehta skoraj pol tone.
- žive orjaške želve tudi do 180 let?
- tehta kitov novorojenček okoli 10 ton?
- ima nojevo jajce tolikšno prostornino kot 24 kokošjih jajc skupaj?

Franci Lakovič

Ilustr. Marjeta Cvetko

Snežak iz hladilnika

Neža Maurer

Če želite si snežaka,
ki naj majske dni dočaka,
brž v hladilnik ga zaprite
in do maja potrpite.

V maju dajte ga na trato,
kjer na žalost sonce zlato
ga bo vroče poljubilo,
z žarki svojimi stopilo.

Ilustr. Vesna Benedetič

DEŽ

Ena kaplja — to ni dež.
Kaplji dve tudi ne.
Ko pa mi številki zmanjkuje,
slišim: Ej, kako dežuje!

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

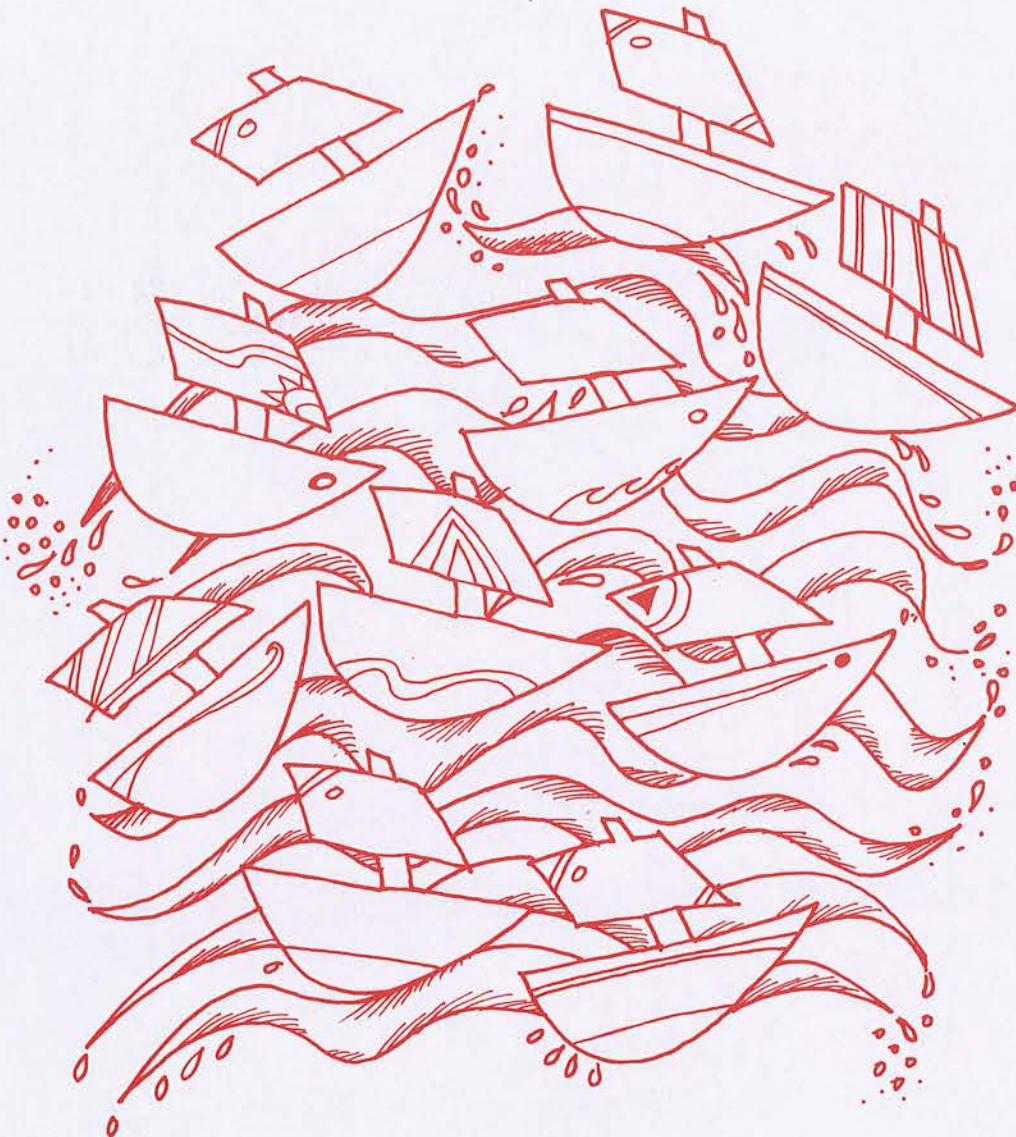

LABIRINT

POMAGAJ JANKU IN METKI DO HIŠICE IZ SLADKORČKOV.

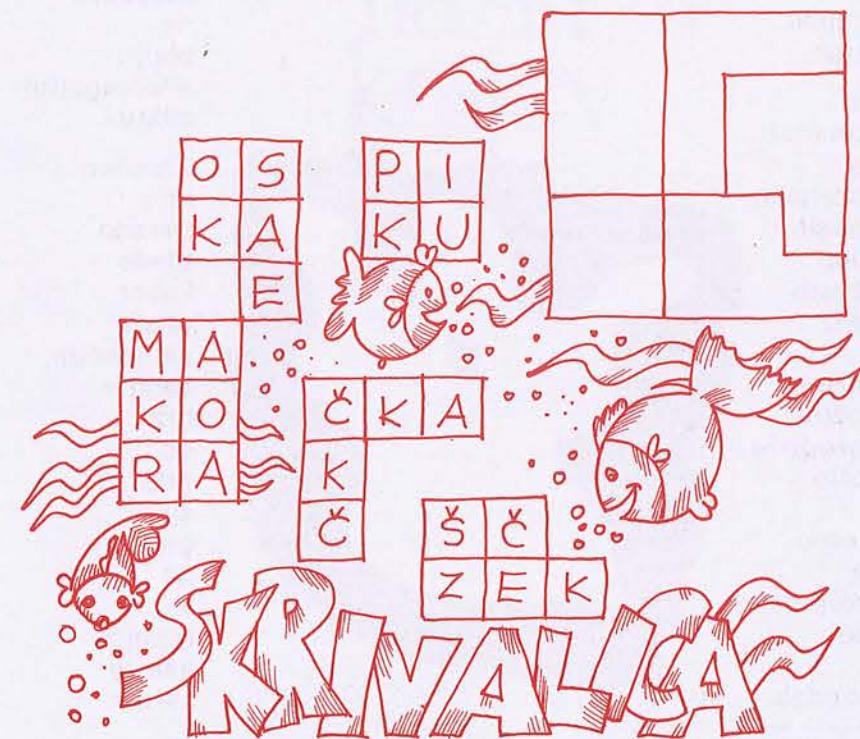
BARČICE

SAMO DVE STA POPOLNOMA ENAKI.
KATERI?

VPIŠI ČRKE V PRAZNA PO-LJA. PREBRAL BOŠ IMENA ŽI-VALI, KI SE SPREHAJajo PO DVORIŠČU.

BOJAZLJIVEC

Vprašam:

»Kdo
od
vseh
je
najbolj
plah?«

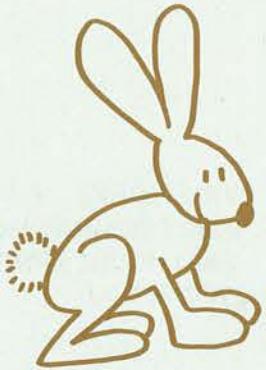
Poljski
zajec!

Dajte,
dajte.

Najbolj
plah
je
grajski
strah.

Po
sobanah

se
sprehaja,
včasih
sika,
včasih
laja,
z
durmi,
polkní
poropoče,
votlo
v
stolpu
se
krohoče;
rad
v
klobaso

se
napihne,
je
mehurček
spet,
če
kuhne
in
takole
vsako
noč
razkazuje
svojo
moč.

A
ko
mlado
jutro
sine,
sonce
sveti
skozi
line,
strah
bleščave
se
zboji.
»Pomagajte!«
zakriči.

Zmeden
išče
zvezde
blede
kakor
vreča
se sesede,
žarkov
brž
do
grla
sit
gre
se
v
temno
kamro
skrit.

Ptiči
naših
krajev

Ptičji naših krajev

KREHELJC

LIŠČEK

VELIKI DETELJ

RUMENOGLAVI KRALJIČEK

ŠOJA

TAŠČICA

ZELENEC

MALI SLAVEC

Ptičji naših krajev

Miha Matè

Ilustr. Marjanca Jemec Božič

PRIJATELJA

Tisti večer se je Nac spravil zgodaj spat. Doma je bilo enajst otrok, ki so kot šibice ležali drug ob drugem v edini sobi majhne bajte. Nac je kot najstarejši zato poleti ležal v leseni lopi na senu, ki so ga pripravili za kozo Lizo.

Tu je bilo njegovo malo kraljestvo. Po kotih in kotičkih je imel skritih na stotine drobnih stvari, ki so bile samo njegove. Imel je bleščeče frnikole, prazne tulce nabojev, več različnih frač, karte iz lepenke... Njegovo največje bogastvo pa je bila lokostrelna puška, ki si jo je sam napravil in jo skrbno skrival pred domačimi za najvišjim tramom v lopi.

Trudil se je, da bi čimprej zaspal. Toda spanec ni in ni hotel priti. Od nogometne tekme so ga bolele vse kosti, in od pretepa, ki ji je sledil. Nenadoma je zaslišal oprezne in boječe korake, ki so se približevali lopi. Oče ni, si je mislil. Njegov korak je trši in bolj odločen. Koraki pa so bili zdaj že prav blizu in neka roka je narahlo potrkala na lesena vrata:

»Nac, a že spiš?!«

Potuhnili se je in čakal.

»Nac odpri! Jaz sem, Cene!«
se je pridušeno zaslišalo z druge strani.

»Ceneee...?« je zazijal Nac.
»Kaj te je prineslo?«

»Brž mi odpri, vse ti bom povедal.«

Počasi in previdno je dvignil zapah. Pred njim je stal preplašeni Cene.

»Hitro se vrzi v kot, da naju kdo ne opazi!« mu je šepetaje ukazal Nac. Zapahnili je vrata, potem pa še malo prisluhnili, če se ni kdo prebudil v bajti. Zunaj je bila tiha, gluha noč.

»Lepa reč,« je dejal Cenetu, »kot tat se potikaš okoli.«

»Kaj hočem, ni šlo drugače... nič drugega mi ni preostalo... Sezi mi pod srajco, pa ti bo vse jasno!«

Nacova roka je počasi drsela po njegovem hrbtnu.

»Saj si ves v krastah in brazgotinah!«

»Dobro me je premikastil, a ne? To ni človek, to je žival...! Zaprl me je v svinjak in potem vzel bič. Nič ni izbiral. Kamor je padlo, je padlo. Bil je ves penast, ti rečem! Z rokami sem si pokril glavo. Hotel sem jo obvarovati...«

»In to vse zaradi tiste uboge čaplje, a ne?«

Samo zaradi nje, samo zaradi nje...« je skoraj že v solzah šepetal Cene.

»Revež, ubogi... kdo bi si mislil, da je Fridl takšna surovina...« je dejal Nac in v očeh sta se mu zalesketali solzi.

»Še tisti večer sem mu pobegnil. Mene že ne bo kot žival pretepal. Nikoli mu ne odpustim tistega biča, nikoli...!«

»In kje si bil vse te dni?«

»Skrival sem se. Podnevi v gozdu, ponoči v skedenjih. Vse do danes, do današnjega jutra...«

Cenetu je zastala beseda. Zdrznil se je, potem pa se je kot politi kuža pričel tresti po vsem telesu.

»Kkkmalu bo dddobro, dodo-dobro...« je dejal čez čas.

Nac ga je pokril z debelim kočem, potem pa nanj vrgel še star, razcapan suknjič.

Počasi se je umirjal. Nac je mislil, da se je spet spomnil Fridlovega biča in udarcev, ki jih je prejel.

»Danes, danes pa se je zgodilo najhujše,« je počasi nadaljeval Cene. Včeraj, pozno ponoči, sem se zavlekel v Jesihov skedenj. Zaril sem se v seno in kmalu zaspal. Bil sem tako utrujen, da niti opazil nisem, kdaj je prišlo jutro. Tedaj pa sem na svislih nad seboj zaslišal nekakšno šumenje. Nekdo je od zgoraj metal seno zraven kopice, v kateri sem spal. Kot miš sem se potuhnili in prisluškoval. Čakal sem na ugoden trenutek, da jo pobrišem. Tedaj pa je nekaj švistnilo poleg mene in se z vso močjo zarilo v podnice. Bile so vile.«

Nacu je zastal dih. Tudi Cene je za trenutek obmolknil in se zazrl v prijatelja.

»Če, če... bi samo za nekaj pednjev padle malo bolj v levo, bi bilo po meni. Pribile bi me ob pod...«

Cene se je spet zamislil in po daljšem premolku nadaljeval:
»Popolnoma sem otrpnil. Ni sem se mogel premakniti. S svisli se je po lestvi spuščal najstarejši Jesihov sin Janez. Nekaj si je požvižgaval med spuščanjem. Kazal mi je hrbet in me ni videl. Zbral sem vse svoje moči in voljo in se zavlekel v najtemnejši kot skedenja. Počakal sem, da je odšel v hlev po koš, medtem pa sem smuknil na prostost. Zunaj sem globoko zajel sapo...«

»Groza, groza,« je šepetal pretreseni Nac. In nenadoma, kot da se je nekaj zganilo v njem, je objel prijatelja. Po njegovih lich so polzele solze. Tudi Cene jih je čutil.

Branka Jurca

Ilustr. Božo Kos

LE KAJ JE TA LENKA

»Lenka«, je rekel oče, ko so se nahodili in sedli vrh hriba na zeleno trato pod razvejan gaber, »kako ti reče mama, če te ima rada?«

»Sončece,« je rekla Lenka, »a ne, mama?«

»In če tečnariš?«

»Potem si Bencelj«, je rekla mama, »a ne, Lenka?«

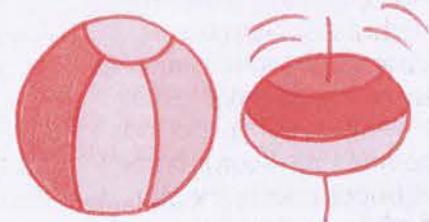
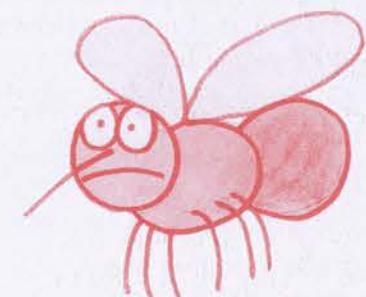
»Oče, kako pa me ti kličeš?« je vprašala Lenka.

»Če splezaš na drevo, si Veverica. Če skočiš s klopi, si Žoga. Če se vrtiš, si Vrtavka! In če se prilizuješ, si Muca!«

In Lenka je splezala — en dva tri — na drevo in je bila Veverica.

Skočila je z veje na tla in je bila Žoga.

Zavrtela se je, da se je zavrtelo nebo nad njo, oče in mama, drevo in trata pod njo in je bila Vrtavka.

Zjutraj, ko se je prebudila, je bila dobre volje in je bila Sončece.

In kdaj je bila Brenclj?
Popoldne, ko je tečnarila.
Mama pa ji je rekla:
»Nehaj tečnariti! Lenka, odpodi že vendar brenclja!«

Smiljan Samec

»Ljuba Breda! Ej, seveda tudi tebi gre beseda, dasi ti si tista punca, ki se rajši ves dan gunca, ali skače kakor žoga, kot da mamico uboga! Toda veš: kdor je poreden, ta je mamice nevreden, zlasti če ponoči vstaja in po hiši se sprehaja ter igrache v postelj nosi, sam nered po hiši trosi. Tako deklico vsak čas vzel bo strogi dedek Mraz in ji prste bo zavezal, ali nosek ji odrezal! Torej, prosim, bodi pridna in naspoloh tako sprevidna, da ne prekoračiš mere in nakoplješ si zamere pri očetu in pri mami, ki ti z lastnimi rokami bosta s tisto šibo bridko za vsak greh nabrila ritko! Ko poslušaš, ljuba Breda, najbrže si čisto bleda, da čez pet minut pozabiš in se znova pobarabiš. Kaj pa hočem? Moj poskokec, tu imaš še ti svoj cmokec od očeta, ki te mara, pa čeprav te kdaj pokara!«

Lenka je zaklicala:
»Brencelj, izgini!«
Stekla je za njim in ga napodila.
»Ni ga več! Brenclja ni več!«, je klicala.
In že je Lenka skočila mami v naročje in bila je Muca.
Da, kaj vse je lahko naša Lenka!

Ilustr. Jasna Merkù

OČKOVO PISMO

Neža Maurer

Ilustr. Marjeta Cvetko

Televizijski palčki

»Hitro si napisala nalogu.«
»Palčki so mi pomagali.«
»Smešno! V mestu ni palčkov.«
»So, so palčki! V zapuščeni hiši živijo.«
»Tam ni nikogar. Že leto dni sameva sredi zaraslega parka.«
»To misliš ti. Jaz pa vem, kar vem.«
»In kaj veš?«
»Za skrite stopnice, ozke stezice, zelene ovijalke, cvetoče plezalke, zavese iz megle, plaščke iz teme... Vem tudi za natančno določen čas, ko pridejo v vas moji palčki in mi napišejo nalogu. Potem se skrijejo v televizor. Poglej, prav zdaj nastopajo v nadaljevanki!«
»Površno si napisala nalogu. Ugasni televizor!«
»Mama, razumi vendar! Ti tudi gledaš spored, kadar nastopajo tvoji znanci, prijatelji, no... vsi taki, ki jih imaš rada.«

Neža Maurer

Ilustr. Vesna Benedetič

IGRA

Pride vrabček v slaščičarno:
»Kljunček torte! Kljunček torte!«

Pride psiček v slaščičarno:
»Gobček torte! Gobček torte!«

Pride pujsek v slaščičarno:
»Rilček torte! Rilček torte!«

Pride fantič v slaščičarno:
že glasovi vsake sorte
zagrmijo mu nad glavo:
»Plačaj torte! Plačaj torte!«

Meta Rainer

DOBRO JUTRO

Ilustr. Jasna Merkù

Lepo jutro se rodi,
gozd zeleni se prebuja.
Smreki grm rokó ponuja:
»Dobro jutro voščim ti!
Le ne glej tako visoko,
sklóni se, podaj mi rôko!«

Smreka veje upogiba:
»Ej, grmiček, kje pa si?
Daj, potrudi se še malo,
da dosežem ti roké!
Saj sva sestra si in bratec,
iz enake sva zemljé!«

L. A.

Okno v svet

Največje zabavišče v Evropi

Dogodek meseca je bilo odprtje največjega zabavišča v Evropi. V francoskem kraju Marne la Vallee, nekaj kilometrov od Pariza so sredi aprila svečano odprli Euro Disneyland, po vzoru podobnega zabavišča v Kaliforniji v Združenih državah. Potrebnih je bilo pet let dela in ogromne investicije za izgradnjo začaranih gradov, umetnih jezerc, prog za zgodovinske vlake, več starih gatarskih karavel in podobno.

Na svečanosti odprtja je znamenite goste, ki so v Marne la Vallee pridrveli z vsega sveta, pričakal sam Miki Miško s svojo družico, glavna osebnost, ki gospodari na velikem prostoru zabavišča. Za njima se v nebo dviga začarani grad Trnjulčice, ki so ga gradili skoraj tri leta. Po svečanem odprtju, katerega se je udeležila množica slovith filmskih igralcev, pevcev, kantavtorjev in tudi politikov, je sedaj Euro Disneyland odprt za širšo javnost. Nedvomno ogromno zabavišče, ki so ga v Evropi hoteli Američani, priteguje tudi vašo radovednost in željo, da bi ga obiskali. Za tak obisk pa je potrebna zajetna de-narnica.

Nasilje v Bosni in Hercegovini

Na ozemlju bivše Jugoslavije ni in ni miru. Po srditih bojih in spopadih v Slavoniji in Krajini, se je državljanjska vojna sedaj razširila še na Bosno in Hercegovino, samostojno državo, ki so jo priznale tudi Združene države. Eno Modrih čelad, ki so prišle na ozemlje bivše Jugoslavije, da bi zagotovile mir in spoštovanje meja med republikami, so nemočne. Srbski in hrvaški politiki so razzigali iskro sovraštva med tu živečimi narodnostmi, kjer poleg polvojaških oddelkov vodi pravo vojno tudi bivša jugoslovanska armada in uničuje predvsem civilne objekte.

Vojna v Bosni in Hercegovini je povzročila splošen beg prebivalstva in begunci se zatekajo tudi v Slovenijo, kjer imajo precejšnje probleme, ker začenja primanjkovati osnovnih stvari za prvo

pomoč nesrečnim bosanskim beguncem, zlasti otrokom, ki jih je največ.

Svetovna razstava v Sevilli

Španija je letos v središču pozornosti vsega svetovnega javnega mnenja. Blizu se čas olimpijskih iger, ki bodo v Barceloni, pred nekaj dnevi pa je slovito špansko mesto Sevilla doživljalo svoj trenutek slave. V tem mestu, ki najbolj odraža španski značaj, so odprli veliko svetovno razstavo 92, katere se udeležuje nad sto držav. Razstavno mestece so dogradili na otoku sredi reke Guadalquivir, ki teče skozi mesto. Moderne zgradbe, futuristično urejeni prostori, žičnice, hiitre enotirne nadcestne železnice in veliko število paviljonov, v katerih posamezne države razstavljajo svoje najnovejše pridobitve ali naravne lepote. Razstava »Expo 92« v Sevilli je odprla sam španski kralj Juan Carlos, odprta pa bo do poznane jeseni.

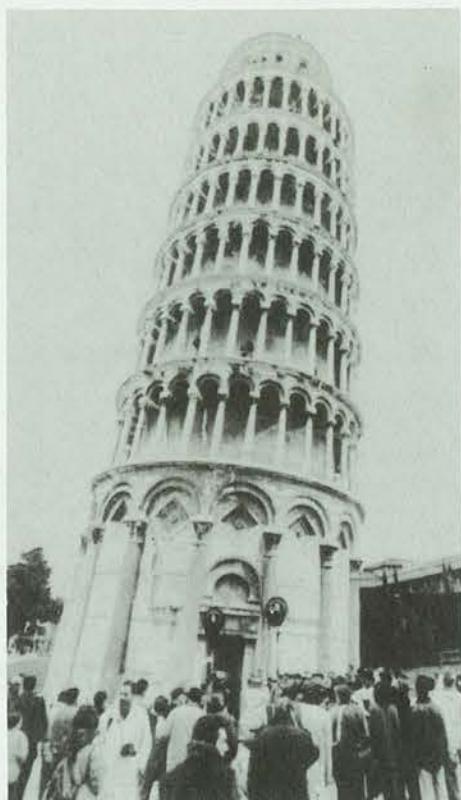
Neukrotljiva Etna

Vedno delujoči ognjenik Etna na Siciliji je ponovno začel bruhati lavo, ki priteka iz ognjeniških žrel na pobočju gore. Reka lave je s precejšnjo naglico drsela po pobočju in ogrožala Zafferana Etnea, kraj s 700 prebivalci. Tok lave je

dosegel že nekaj zgradb in uničil sadovnjake in vinograde. Civilna zaščita je skušala s pomočjo vojske in ameriških težkih helikopterjev zaustaviti tok lave in ga preusmeriti v drugo, neobljedeno dolino. Poskušali so z nasipi, z metanjem težkih betonskih blokov v odprta žrela in celo z eksplozijami dinamita. Vse je bilo zaman. Ognjenik se ni zaustavil in še vedno bruha lavo, ki se dokaj naglo pomika v dolino. Zdela se je, da bo človeški poseg vendorle koristil, a žal je večkrat človek nemočen pred silo narave.

Nevarnost v Pisi

Znanstveniki in arhitekti so ponovno opozorili na nevarnost, da se lahko vsak čas zruši znameniti viseči stolp v Pisi. Na nevarnost so opozarjali že pred dvema letoma in zahtevali potrebna sredstva za sanacijo in ohranitev znamenitega kulturnega spomenika.

Rimski milni pa meljejo počasi. Dolge so birokratske poti predno pride do nakazil denarnih sredstev, posegi pa bi bili nujni, sicer se bo res zgodilo, da se bo stolp zrušil, kar bi bila neprečiljiva škoda, umetniška in turistična.

ŠOLARJI PIŠEJO

Kakšen izliv pomeni za otroke teden dni na snegu, s šolo v naravi, koliko veselja in novih prijateljstev! O tej nenavadni izkušnji so nam poslali skupen sestavek učenc, ki so bili teden dni na zimovalju v Trbižu.

Toplo ga priporočamo v branje tistim staršem in učiteljem, ki se steška in s preveč pomislike odločajo za to »zimsko« obliko izobraževanja: včasih preprosto zato, ker jih rado zebe.

BELI TEDEN

Nekega dne v dalnjem mesecu oktobru nas je učiteljica vprašala: »Otroci, ali bi radi šli en teden dni na smučanje?« Začudeno smo se pogledali, češ kaj je ta novost. Kot bi pritisnil na gumb je bilo naenkrat slišati: »Hurral! Ja, ja!« Skoraj nismo mogli verjeti. Od tistega dne dalje je bilo v naših srcih tiho pričakovanje ali bo učiteljici uspelo prepričati naše starše. Vendor ni ji bilo treba veliko truda, kajti naši starši so z veseljem sprejeli novico.

Dnevi so tekli kot po traku in naenkrat je bil pred nami tako pričakovani beli teden. Ponedeljek, 24. februarja, ura 8.15, zbiralische pred rojansko cerkvijo. Prihajali smo s starši, neučakani, veseli in tudi zaskrbljeni, saj je bilo vreme oblačno in toplo. V Rojan so prišli tudi učenci OŠ Finžgar iz Barovelj. Starši so nam dajali zadnja priporo-

čila kot... glej, da boš jedel, ne pozabi zvezcer zobnega aparata... Naenkrat nas je glas učiteljice zdrznil, kajti naznanih je prihod avtobusa, pravzaprav čudovitega avtobusa. V njem so že sedeli učenci OŠ »Oton Zupančič« od Sv. Ivana in učenci OŠ »Fran Milčinski« s Katinare. Starši so nam naložili kovčke in smuči v prtljažnik, mi pa smo že sedeli v avtobusu na zaželenih mestih. Še zadnji pozdrav staršem in že je avtobus zapeljal proti Proseku. Po kraji vožnji je avtobus ustavljal na glavnem vaškem trgu, kjer so že nestрпно čakali učenci iz OŠ na Proseku. Končno smo bili na avtocesti proti Trbižu.

V avtobusu nas je bilo skoraj 50, od tega 6 učiteljic: Frida, Mirjan, Tatjana, Kristina, Silvia in Betty, ki so nam že dajale prve informacije o Trbižu, o hotelu in nasploh o enotedenskem bivanju.

Potovanje je bilo prijetno in tudi vreme se je izboljšalo. Naenkrat je avtobus ustavljal pred čudovitim hotelom med čudovito gorsko naravo. Takoj smo dobili ključe sob in med glasnim kričanjem smo odšli v sobe. Te so bile pet posteljne s kopalnicami in kot posebnost so imele okno v obliki smrek. Vsaka soba je imela notranje stopnice, kajti sobe so bile dvonadstropne.

Že prvi dan smo imeli smučarski tečaj, razen Petra in Nikala, ki sta ležala v hotelu z mučnim glavobolom. Ob 19.30 smo že se-

deli pri jedilnih mizah in nestrpno čakali večerjo. Večerja je bila okusna in v krožnikih ni ostalo nič.

Po večerji smo imeli veliko opravil, med temi dokončna ureditev spalnic, tekanje k telefonu, saj so starši klicali vse po vrsti. Ob 21.30 smo bili že v posteljah.

Zdrave pameti je, da se po tako utrudljivem dnevu človek spravi k počitku, a ni bilo tako. Velika nestrpnost, veselje, utrujenost in tudi domotožje so pripomogli, da nismo bili zaspani. Učiteljice so hodile iz sobe v sobo in nas prepričevalle, naj bo že enkrat mir. Končno smo zaspali.

Drugo jutro smo izvedeli, da so se v neki sobi ob dveh ponoči učenci oblekli v smučarsko opremo, misleč, da je že jutro.

Dnevi so minili prehitro in mi smo se vsak dan postopoma naučili novih smučarskih spretnosti, se med seboj bolje spoznali in navezali prijateljske stike z učenci vseh šol.

V popoldanskih urah smo hodili v vas, imeli smo pouk. Na pustni petek pa smo si napravili maske in zvečer so nam priredili pustno ravanje.

Zanimiv je bil tudi obisk naravoslovca, ki nam je predvajal diapositive o Kanalski dolini, Julijcih, Belopeških jezerih, Kranjski gori, Avstrijskem Koroškem. Spoznali smo, da ne živimo Slovenci samo v Trstu in Gorici temveč tudi v Trbižu, v Kanalski dolini, na Avstrijskem Koroškem.

Zadnjega dneva ne bomo opisali, kajti bil je žalosten. Domov smo se vrnili srečni, polni novih izkušenj in spoznanj, zagoreli od sonca, vendar z novim upanjem, da bomo prihodnje leto spet šli na zimovanje.

Ob slovesu z ostalimi učenci in učiteljicami smo se pozdravili: Ciao, vidimo se na tekma »med dvema ognjem!«

Sestavili učenci, ki so se udeležili zimovanja v Trbižu od 24. do 29. februarja.

Osnovne šole: Bazoviški junaki - 4. in 5. r., F. S. Finžgar - 3. r., F. Milčinski - 3. r., O. Župančič - 5. r., Prosek - 4. in 5. r.

Z nami so bile učiteljice: Mirjan Mikolj, Frida Valetič, Tatjana Cibic, Silvia Milič, Elisabetta Prašelj in Kristina Bogatec.

MALA DEKLICA V PEKARNI Vzgojni trenutek

Lepa mala deklica je prišla s svojo mamou v pekarno. Mama je držala v naročju do-

jenčka, ona pa je stala zraven in mirno čakala. V pekarni je bilo veliko ljudi, vsi so opazovali malo deklico. Žena, ki je stala blizu nje, je vzela s police škatlico čokolade Kinder in ji jo ponudila. Deklica jo je vzela, jo odprla in izvlekla samo eno majhno čokoladicu. Odvila jo je in jo kmalu pojedla. Škatlico z ostalimi čokoladicami in papirček je nato začela postavljati na veliko pekarniško polico, a vse zaman. Stopala je na prste in se stegovala, da bi doseglja polico. Toličko časa je poskušala, da ji je nazadnje uspelo. Papirček je ostal na polici. Ljubko se je nasmehnila, ko je videla, da so jo ljudje opazovali. Tako je lepa mala deklica vsem dokazala, da čeprav je majhna, papirčka ni vrgla na tla kot bi to lahko storila, kar bi bilo zanjo lažje. Kdo jo je to naučil? Vsi ljudje v pekarni so dobro razumeli, da si tega ni sama izmislila.

Tudi nas je marsikdo že marsikaj učil, toda zaman! Pogosto imamo preveč dolge roke, noge in jezik! In kaj mislite vi o lepi mali deklici?

Marialisa, Deborah,
Peter, Ivan, Yari
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je pes. Zelo rada imam tudi druge živali, a pes je moja najljubša žival. Moj pes se imenuje Dick in je

mešane pasme. Ni zelo velik in niti majhen. Zelo rad je vse, kar mu damo. Ponoči spi v garaži. Podnevi pa je na dvorišču ali pride v hišo. Ko dežuje, ni rad zunaj. Zato je skoraj vedno notri. V dnevni sobi ima majhno preprogo, na katero se rad uleže. Rad se uleže nanjo, ker je topla, ko je zunaj mrzlo. Vsak večer, ko hoče spati, gre k mo-

Meta Rainer

Ilustr. Karmen Goričar

MLADI PAJEK MATIČEK

Mladi pajek Matiček
pusti svoj temni kotiček,
na vrtu stare dame
si grm cvetoč najame;
razpne svileno mrežo,
a ne, da bi hodil na prežo —
da muhe lovil bi črne —
le lunine žarke srebrne
lovila bo tanka nitka
v polnočni čas počitka...

Zjutraj, ko sonce zbudi se,
vsa mreža srebrno iskri se
od kapljic jutranje rose.
Matiček se je napije,
nazadnje si v nji umije
še svoje noge bose.
Potem pa strune ubira,
da mreža muzicira...

juemu očetu in začne migati z repom. Moj oče hitro razume, kaj hoče, zato mu odpre vrata garaže. Kadar vzarem v roke njegov povodec, začne migati rep, skakati, lajati. Pogosto ga peljem na sprehode. Zelo rada imam svojega psa, ker je srčkan, z njim se zmeraj zabavam.

Marialisa Bandi
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

MOJ PES

se imenuje Medo. Želi vedno spati, le zvečer je buden, ker mu moramo dati jesti. Jaz grem z njim ven in skupaj se igrava na travniku. Poleti sem se šel kopat v Glinščico. Medo me je slišal, ko sem odhajal od doma. Gledal me je, kako sem plaval. Jaz sem šel iz vode in ga porinil, da bi zapla-

val. Ko je Medo ugotovil, da je voda mrzla, se je tako razjevil, da je stekel domov. Medo ni samo moj pes. Prinesel ga je k hiši moj brat, ko je imel osemnajst let. Medo gre večkrat na Grižo, tam se spusti po melišču navzdol.

Peter Glavina
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

DOMA IMAM PSA

Moj pes je živahen, majhen, srčkan ter lep. Ko sem imel osem let, je dobil moj očka v dar majhnega psa. Imenovali smo ga Piki. Piki je bel, na hrbtnu ima črno piko, eno oko ima črno in eno belo, zato smo ga imenovali Piki. Star je tri leta. Imamo ga »v njivi« blizu kokoši. Vsako jutro in vsak popoldan gre moj ded »v njivo« iskat jajca, ne-

se hrano Pikiju in kokošim ter opravi svoje delo. Vsak dan ga spustimo ven, da se malo steče in da nas vidi, ko nas pride obiskat domov. Njiva se nahaja petdeset metrov proč od hiše. Pikiju so najbolj všeč bonboni iz pomaranče. Piki poje vse, razen zelenjave in še nekaterih drugih stvari. Zelo rad ima mene in tiste, za katere ve, da ga imajo radi. Piki se rad igra z mano. Naučil se je tudi sam odpirati glavna vrata. Piki je zanjubljen v eno psičko jazbečarko rjave barve. Vsak dan ga pride obiskat in skupaj se sprehajata. Piki me ne uboga vedno, samo kadar je voljan. Upam, da bo ostal Piki vedno moj psiček.

Ivan Zobec
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

MAMICO IN OČKA BI OSREČIL

Zamisljam si, da sem čarownik in da s svojo čarobno palico čaram sem ter tja po svetu. Najprej začaram mir in bratstvo med narodi. Nato se obrnem do svojih staršev

in jima zaželim zdravja, da bi imela srečo; da bi imela uspehe, da se jima ne bi nikoli zgodile nesreče, da bi živila čim dlje in nazadnje pa še to: da bi bili srečni vsi skupaj.

Marko Glavina
4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

KAKO SEM OPAZOVAL JUPITER S TELESKOPOM

Bilo je pred kratkim, noč je bila jasna in polna zvezd. Moj priatelj astronom, ki mu je ime Armando, me je poklical, da se pripravim, da greva opazovat zvezde. Tako sem se pripravil in ga nestрпno pričakoval. Medtem sta se tudi moji oči in moj brat odločila, da pojdeti z mano. Tako smo se vsi skupaj odpravili na Pesek, kjer ima Arman-

do dva velika teleskopa. Teleskop je najpomembnejše raziskovalno orodje astronomov. Brez njega bi o oddaljenih zvezdah vedeli mnogo manj. Vsak teleskop je opremljen z več različnimi okularji, ki jih po potrebi izbiramo in zamenjujemo. Ob 21. uri smo bili v opazovalnici na Pesku, kjer sem skozi teleskop opazoval planet Jupiter. Dobro je bila vidna okrogla rumena plošča, ki jo prečkajo temnejši pasovi, znani tudi kot pasovi oblakov, in štiri bele pike, ki predstavljajo štiri Jupitrove satelite. Jupiter je večji kot vsi drugi planeti skupaj in njegov premer je skoraj desetina premera Sonca. Dve njegovi luni sta približno iste velikosti kot najmanjši planet Merkur. Jupiter ima namreč veliko število spremjevalcev, saj ga obkroža kar 24 lun. Kljub veliki oddaljenosti je izredno svetlo telo. Zaradi ogromne velikosti je njegova masa izredno velika. Če bi človek stopil na njegovo površino, se ne bi mogel več premikati, kajti trdno bi ga priklenilo k tlu. To noč drugih planetov nisem mogel videti, ker se je začelo megliti. Videl sem le še dvojni zvezdi Mizar in Alkor v Velikem vozu, ki sta tudi zelo zanimivi.

Erik Sancin
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

V 7. številki Galeba smo vam začastili nagradno vprašanje ALI IMA ERIK ZARES PRIJATELJA ZVEZDOGLEDA, ALI PA SO NJEGOVI SPISI O VESOLJU LE PLOD DOMIŠLIJE.

Pravilen odgovor povzemamo iz Gornjega spisa:
Erik ima zares prijatelja zvezdogleda, ime mu je Armando in na Pesku ima opazovalnico z dvema velikima teleskopoma. Mnogo noči prebijeta skupaj, ko opazujeta nebo, ob tem pa seveda včasih sanjata o kakšni vesoljski ladji, da bi se lahko tja gor tudi popeljala.

Dragi »Galebčki«, ali ste vprašanje spregledali? Nič niste sodelovali, nobenega odgovora nismo prejeli, zato tudi nagrade ne moremo podeliti!
ERIK PA SI JE ZA SVOJE »VESOLJSKE« SPISE PRIDOBIL LEPO KNJIGO O VESOLJU, KI SI JO LAHKO V TRŽAŠKI KNJIGARNI SAM IZBERE.

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo

poklanjamo

učencem 4. razreda

OŠ »MARICA GREGORIČ STEPANČIČ«
pri SV. ANI

Prvo nagrado

Za kratkonoge in dolgonose lažigodbe jim bomo poslali poučno in zabavno igro SLOVENIJA

Da vam bo odmor še prijetnejši, (seveda, če se med metanjem kocke ne bo ste prepirali).

Pohvalo

izrekamo

učencem 5. razreda
COŠ »FRAN VENTURINI«
iz BOLJUNCA

ki so za svoje pasje in mačje ljubezni šoli prisluzili knjigo ZAKAJ PES MAHA Z REPOM

Namreč: zmotno mislite, da od veselja, ker ga boste peljali na sprehod!

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo

MAČKA IN PES

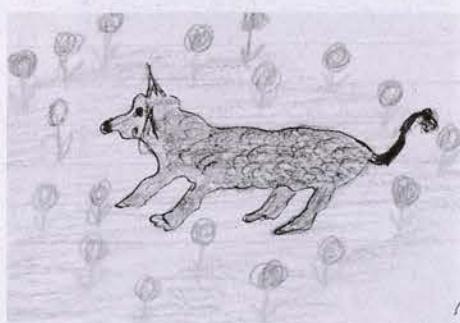
sta moji najljubši živali. Ko sta še majhna, sta mi oba zelo všeč, ko pa zrasteta, imam raje psa. Pred nekaj leti sem imela dva psa. Eden se je imenoval Dixa, drugi pa Jaki. Dixa je imel dve leti, Jaki pa šestnajst. Jakija so že imeli pri hiši, še preden sem se jaz rodila. Jaki je umrl, ker ga je neka žena povozila. Dixija pa je nekdo zastrupil. Dixa je umrl par dni po mojem osmem rojstnem dnevu. Meni so najbolj všeč majhni psi kot jazbečarji, čičiwawa, huskys... Najlepša psa sta huskys in bernardinec. Huskys so psi, ki živijo na severu. Tukaj pri nas ti psi trpijo. Skoraj vsi moji prijatelji imajo psa. Pes od Ivana se imenuje Piki, od Debore Lulu, od Marialise Dick, od Petra Emry in Medo, od Inke Lun, od Jadranke Ruja in Lea... Jaz imam tudi mucka, ki se imenuje Fufi. Dobila sem ga pred enim letom. Je siv in bel, zelo velik in lep. Nekega dne je prišel domov ves popraskan, ker se je skregal z neko mačko.

Yari Zeriali

5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

MOJA PSIČKA LULU

je moja najljubša žival. Stara je tri leta. Ko smo jo šli iskat, je bila zelo majhna in smešna. Prve dni ni jedla nič. Hoteli smo jo že peljati k tisti gospe, ki nam jo je dala. Zelo sem vesela, da jo imam. A ževela bi jo imeti pri sebi doma, pa mi ne pustijo. Morali smo

jo peljati k moji babici. Zelo je majhna in srčkana. Ima tanko dlako rjave, bele in črne barve in je precej nagajiva. Kriči na ljudi in se jezi nanje. ževela bi imeti tudi severnega psa. Všeč so mi, ker imajo modre oči. So belli in malo sivkasti. Nočem, da bi moja psička kdaj umrla. Nikoli je ne bi hotela izgubiti.

Deborah Rodella

5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

LAŽIMA KRATKE NOGE

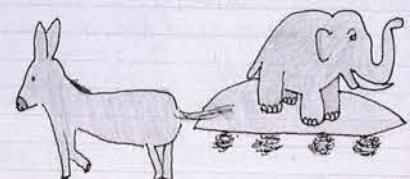
Laž ima lahko kratke noge ali pa dolg nos. Nekatere živali imajo dolg nos, nekatere kratke noge, pa ne zato, ker bi se lagale. Take so se rodile. Torej ne velja pravilo, da ljudje, ki lažejo, imajo kratke noge. Moji strici in tete mi zmeraj pravijo, da imam dolg nos in kratke noge, ker se lažem. A resnica je, da so prav oni tisti, ki imajo kratke noge in dolg nos. Še zdaj so taki kot Ostržek, ki se je zmeraj lagal.

Selena Ščuka

4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

SLONJEŽASTI TAXI

Nekega dne je morska želva pustila svojo lupino in šla iskat drugo. Ta lupina je bila velika. Slonček jo je vzel. Poklical je ježe in še oslička. Ježi so se zaježili v žogice. Po-

kril jih je z željvo lupino in se usedel na to vozilo. Prilepil je rep oslička na lupino in tako je napravil slonježasti taxi. Ali verjamete?

Katica Peruzzo

4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

LAŽ

Enkrat sta živelha dva škrata, ki sta se imenovala Ivo in Janko. Živila sta v enem velikanskem drevesu. Ivo je bil len, tako len, da ni hotel niti tla počistiti. A za jesti ni bil len, takrat je bil najhitrejši. Janko pa je vedno pospravil hišo. Nekega dne sta v gozdu nabirala jabolka in kostanje. Zgodilo se je, da je kar naenkrat prišel en volkodlak in ju je pobral s sabo. To strašilo je jedlo tudi osebe. Janko je vzel palico in jo prižgal. Z ognjem je strašil volkodlaka. Vnel se je požar in drevo je začelo goreti. Tudi rep živali se je vnel. Toda utegnila je vseeno zbežati, škratom pa je obljudila, da se bo vrnila.

Antonio Tuso

4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

UREDNIKOVA BELEŽNICA

Še nekaj tednov in zaprla se bodo šolska vrata. Do tedaj boste dobili še eno, zadnjo, dvojno številko letošnjega letnika Galeba. V zadnji številki boste imeli imena zmagovalcev nagradnega natečaja za naslovnice. Osnutkov sem dobil kar precej in že je na delu komisija, ki z dokajšnjim trudom pregleduje najboljše izdelke. Vsi so zelo barviti in prikupni in moram reči, da izbira ne bo lahka.

Komaj bo padla odločitev, boste srečni zmagovalci dobili zaslužene nagrade. Ob tisti priložnosti, in to v kratkem, vas bom obiskal na šolah in prinesel tudi nagrade za rešitev križank tistim srečnim izžrebancem, ki jih prav nestrpo pričakujejo.

UREDNIK

LAŽEN KONJ

Nekoč je živel mladenič, ki je imel zelo rad konja. Vsem otrokom je pripovedoval, kako bo kupil konja. Največji problem pa je bil denar. Ker ga mladenič ni imel, je razmišljal, kako bi otrokom dokazal, da je res kupil konja. Nekega dne je šel na obisk v sosednjo vas in tam videl rjave koze. Takoj se je domisli: Kupil bo kozo in otrokom rekel, da je to mladi pon. Naslednj dan je poklical vse otroke in jim pokazal majhnega ponja, ki da bo v enem letu zrasel. Čeprav otroci niso bili čisto prepričani, so mu verjeli. Minilo je šest mesecev, minilo je leto in koza je ostala še vedno koza. Nekega dne so se otroci zbrali pred mladeničevim hišo in se mu začeli na ves glas smejati, ker so spoznali, kako se jim je zlagal. Vsa vas ga je od tistega dne imela za norca.

Erika Biekar

4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

LAŽNIVČEK

Lansko poletje na počitnicah sem spoznal dečka, starega deset let. Postala sva velika prijatelja. Ta deček mi je pripovedoval, kako čudne reči se godijo v njegovih hiši. Doma ima razne živali. Ima mucko in miško. Ko mačka zagleda miško, ki pokuka iz luknje, se tako prestraši, da zgubi vse dlake na repu. Nato ima še psa in papigo. Kadar papiga zapiska na ves glas, se pes tako prestraši, da mu ušesa kar odpadejo in ostane brez njih, dokler mu ne zrastejo druga. Ko mi je vse to povedal, sem razumel, da ne more biti res.

Peter Ciacchi

4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

GOSPOD LAŽ

Nekega dne je neki mož, ki se je imenoval Laž, šel v gostilno, kjer je srečal svojo tetu. Rekel ji je: »Draga teta Joži, tvoja hiša se sama premika in je že v morju, ker je začela goret!« Teta Joži mu je verjela, mu hitro dala denar, ker jo je obvestil ter stekla k morju. A hiša ni bilo tam. Bila je na sosednjem mestu. Prišla je spet v gostilno iskat Laža, saj je hotela denar nazaj. Pobegnil je, saj bi ji moral vrniti denar, ker se ji je zlagal. Laž je šel v drugo gostilno, kjer je bilo devet mornajrev. Povedal jim je, da na otoku Galebu živi devet siren, zelo lepih siren. Stekli so na ladje, ampak Laž je hotel prej plačilo, ker jim je povedal to novico. Plačali so ga z dolarji. Ko pa so prišli na otok, so bile tam samo štiri stare babe. Laž pa je medtem že odšel domov k sinku, ki je že tudi znal lagati. Odšla sta iz vasi v mesto in si tam kupila hišo. Ko je gospod Laž umrl, je njegov sin tako dobro lagal kot oče.

Matlio Feruglio

4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

TISKARSKI ŠKRAT

Jutri bo kihala burja.
Zajec je oglodal dojenčka.
Prinesi mi mir.
Za šalo potrebujem knjigo
Lepo mi poje črni sok.
Glavno mesto Avstrije je Zunaj.
Pika pri piki postane trta.
Kadar voda zmrzne, postane med.
Les laja.

Elisa Komar

4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič«
SV. ANA

UGANKE IN ZANKE

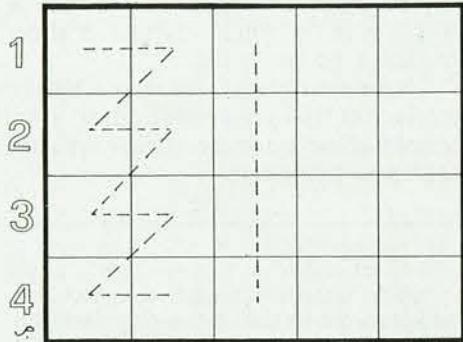
Sestavlja Jože Petelin

GLASBENA IZPOLNJEVANKA

Besede vpisuj vodoravno. Besedi pod 1 in 4 vpisi z leve na desno, tisti pod 2 in 3 pa z desne na levo!

1. cirkuški šaljivec v prevelikih hlačah in čevljih, z majhnim klobukom in velikim nosom; 2. drugo ime indijske kače naočarke — iz črk besede BAROK —; 3. največje kopenske živali z dolgimi rilci in okli; 4. del kollesarske dirke.

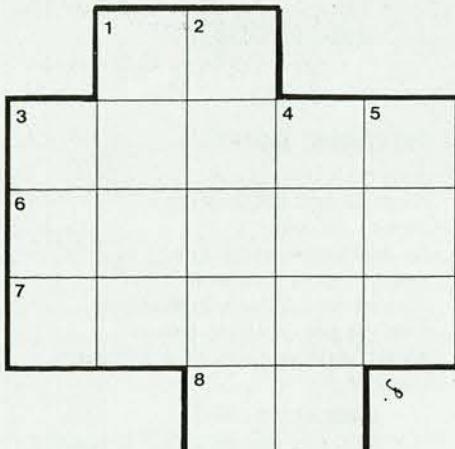
Črke, ki pridejo na polja, preko katerih potekata dve črtkasti črti, dajo, brane po vrsti, imeni dveh glasbil.

KRIŽANKA BREZ ČRNIH POLJ

VODORAVNO: 1. zaporedni črki v besedah ŠKAFEK, PUŠKAR in KOROŠKA; 3. človek v mladih letih; 6. žabje noge; 7. kovinska »obleka« srednjeveških vitezov; 8. črka pred K v abecedi in tista za njo.

NAVPIČNO: 1. ljudski izraz za ptico štorkljo; 2. vladar, ki je na čelu kraljice; 3. organ za vid; 4. velik slonov čekan; 5. umetniški izdelek, ki ga ustvari kipar.

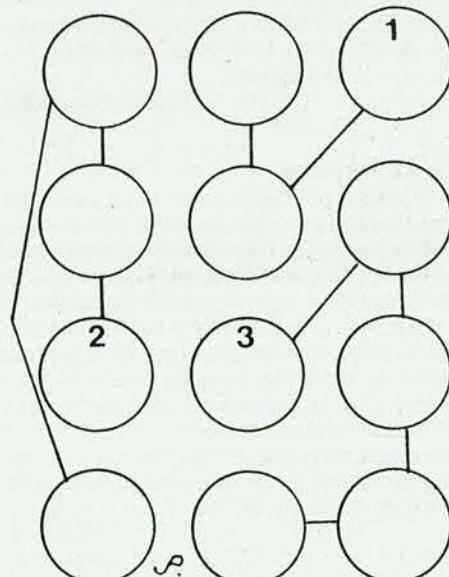

ZAVITA UGANKA

S pomočjo spodnjih opisov ugani tri besede. Začni jih vpisovati na krogcu s številko, naprej pa tečejo tako kot kažejo črte.

1. močan glas pri strelu; 2. listnato drevo, ki močno diši, kadar cvete, simbol slovenstva; 3. služabnik, človek, ki komu služi.

V treh navpičnih stolpcih boš potem, ko boš vpisal vse črke, prebral imena treh orodij.

IZPOLNJEVANKA S PREGOVOROM

Ugani spodnje besede in njihove črke razporedi v vodoravne vrstice tako, kot kažejo številke:

1. cevka, po kateri se pretaka kri v telesu; 2. živalska hrana — tudi ime ene od dolin pod slovenskimi Julijskimi Alpami; 3. matematični znak za množenje; 4. ime dirigenta Ku-neja — skriva se v besedi PREGON.

Ko boš vpisal vse črke, beri po vrsti po vodoravnih vrsticah. Dobil boš znan slovenski pregovor, ki ga vpiši na spodnje črtice:

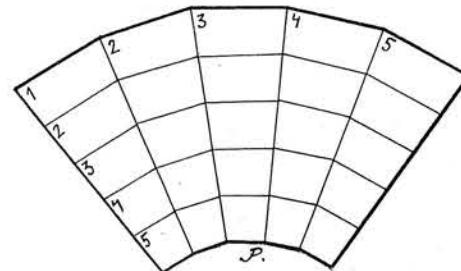
— — — — — !

1	3	4	1	2
2	3	4	1	2
3	1	2	4	3
4	4	3	2	1

PAHLJAČA

Vsako uganjeno besedo vpiši v pahljačo dvakrat, enkrat vodoravno in drugič navpično.

1. drobnejši, razcepljen kos lesa za kurjavovo, navadno za podkuriti
2. del sukniča, bluze ali srajce — lahko je dolg ali kratek —
3. atletske discipline — v višino, v daljino, ob palici —
4. pijača iz zmletih zrnček kakavovca z dodatkom vode ali mleka — ena ob dveh oblik pisave —
5. ima krila in rep ter motorje in leta po zraku.

DRUGAČNA KRIŽANKA

Drugachenost te križanke je v tem, da navpične besede vpisuješ tako kot običajno, vodoravne pa z desne strani proti levi.

VODORAVNO: 3. stranski del trupa; 4. kulturna rastlina, ki rodi grozdje; 5. vojaški obrambni napis; 6. najpogosteje ločilo na koncu stavka.

NAVPIČNO: 1. pleteno pokrivalo za zimske dni; 2. kopno sredi vode / npr. Blejski ____; 3. dlake pod moškim nosom; 4. strelno orožje z dvemi kolesi in cevjo.

1	2	3		
			4	
				5
				6

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

MAGIČNI KVADRAT — 1. Urška, 2. rokav, 3. škrat, 4. Karlo, 5. avtor.

SKRIVALNICA — poSIPAnje, žaLOSt, pOSAvje, paraNOJa. Skrivajo se SIPA, LOS, OSA, NOJ. Začetne črke dajo ime živali: SLON.

SOSEDNJE ČRKE — Kri ni voda.

ZLOGOVNICA Z JABOLKI — jopica, narcisa, kamelar, tenisač, ananas. Imeni jabolka sta: jonatan, parmena.

REŠITVE SO POSLALI: Jasna Kalc, 4. r. COŠ »I. Trinko Zamejski« - RICMANJE. Vesna Buzin, Mattia Piras, Danjela Devetak, Kristina Buzin, Katja Batistič, 5. r. OŠ »I. Pregelj« - RUPA. Elena Agostini, Damjan Pahor, Valentina Battigelli, Igor Cerniava, Andrej Hrovatin, 4. in 5. r. OŠ »J. Srebrnič« - GABROVEC. Jana Jaklič, Matjaž Jaklič, 2. in 4. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Sandy Nestori, Sheila Perossa, Sladjan Pantić, Lorena Tegacci, Maja Udovič, Gerardo Tolentino, Alex Škerlavaj, Corrado Bernetti, Pamela Spacal, Boban Pajić, 3. in 4. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Deborah Rodella, 5. r. OŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC. Jana Kalinič, Jesenka Furlan, Karol Hrovatin, Tatjana Kobau, Elisabetta Leghissa (D), Elisabetta Leghissa (M), Lidja Leghissa, Lara Leghissa, Sonja Rebula, Vanessa Spanu, Jasna Tuta, Mitja Kocjan, 1. r. SS »I. Gruden« - NABREŽINA. Mitja Malalan, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Erika Sancin, Martina Carpani, Manuel Ban, Paolo Vigini, 3. in 4. r. OŠ »I. Grbec« - ŠKEDENJ. Eva Krmec, Walter Caharija, Sula Milani, Alice Visintin, Ivo Košuta, Ivana Leghissa, Paolo Umari, Damir Kosmina, Andraž Štrekelj, Sara Leghissa, Tanja Peric, Jana Krmec, Ivo Legiša, Tanja Tuta, Andrej Sossi, Tomaz Stefani, Eleonora Cardovilli, Igor Stanič, Danijela Gruden, Tanja Tuta, Marko Antoni, Alma Vidau, Katja Legiša, Zaira Leghissa, Jasna Legiša, 2., 3., 4. in 5. r OŠ »J. Jurčič« - DEVIN. Barbara Gropajc, 1. b r. SS »S. Gregorčič« - DOLINA.

NAGRADE DOBIJO: Matjaž Jaklič, 4. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Ivo Legiša, 3. r. OŠ »J. Jurčič« - DEVIN. Gerardo Tolentino, 4. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Mattia Piras, 5. r. OŠ »I. Pregelj« - RUPA. Valentina Battigelli, 4. r. OŠ »J. Srebrnič« - GABROVEC.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Majda Železnik — Uredništvo, uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796410, 7796600 — Fotostavek in tisk: Graphart, Drev. D'Annunzio 27/E, 34138 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 3.000 lir, dvojna: 4.000 lir, naročnina: 20.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)